



Karantén



Vasárnap hajnali egyig az erkélyen borozgattak. Alig néhány órája értek haza a reptérről, a bort Spanyolországból hozták, s most sorra vették az egyhetes utazás legemlékezetesebb pillanatait. Még nem is pakoltak ki teljesen, a nyitott bőröndök ott heverték a hálószoba közepén. Majd holnap, legyintett Linda, mikor Viktor fáradtan és lemondóan rápillantott. A vörösbortól elnehezülve zuhantak az ágyba, mintha eszméletüket veszítették volna.

Linda reggel a vízfóraló kattánására ébredt. Csukott szemmel elmosolyodott: Viktor már készíti magának reggeli teáját. A felét megissza, a felét pedig termoszba tölti, és viszi magával a munkába. Linda hallotta a zuhany sűgását, s közben visszaaludt. Egy csók cuppanására ébredt, de hirtelen azt sem tudta, hova kapta. Kinyújtotta a karját, de nem érte el Viktort. Még egy csókot kapott, az arcára, majd léptek az előszobában, és csapódott az ajtó. Nem telt el két perc, megint zaj, Viktor visszarohtant, s Linda most már kinyitotta a szemét. A lakáskulcs.

– Légy szíves, ne menj ilyen csinosan munkába – mondta Viktornak, aki egy pillanatra megállt mellette. A világoskék nyakkendőjét vette fel, amit Linda úgy szeretett. Linda kapott az ajkára egy újabb csókot, hogy elhallgasson.

Később csengetésre ébredt. Hosszan szűlt, fülsiketítűen, Linda vinnyogva mászott ki az ágyból. A szomszéd Szűrad bácsi lesz az, ki más. Nyugdíjas, hatkor kel, és szereti ébresztgetni a lakókat.

– Jó reggelt, szomszédasszony – vigyorgott, mikor Linda rűnyire kítarta az ajtút. Félregyűrt papucsában volt, ősdű kötűt mellényében, és már most kissé boros. Leskelűdűt be a lakásba a kis rűsen, ágaskodva, hogy átlásson Linda feje fűlűt. – A kedves férje, már elindult?

– Jó reggelt – válaszolt Linda nyűzűttan. – Miben segűthetek, Szűrad bácsi?

– Csak nem ébresztettem fel? – vigyorgott tovább az öreg. – Na nem baj, már úgűyis a hasára sűtűtűt! Nem tudom, emlűttem-e már, hogy lakűgyűlűst szervezűnk? Azt akarom kérdezni...

– Elmegűnk, persze – mondta Linda, s már zárta volna be az ajtűt, de Szűrad bácsi még feltartotta.

– ...hogy szombaton megfelel-e, mert úgűy akarom, hogy mindenki ráérjen, hogy ha nem is teljes számban, de legalább a többség megjelenjen... és a takarítás, amit...

– Megbeszélűk, Szűrad bácsi, ne haragudjon, most mennem kell, de száműthet ránk.



Linda rántottát készített, kolbászos alappal, és jóízűen falta be. Ez volt a szokása, semmi müzli vagy joghurt, csakis régimódi paraszti reggeli, vidéki lány volt, és így érezte jól magát. Könnyen tudott így jó pontokat szerezni a férfiaknál, először általában el sem hitték neki, ugyanakkor alkalmat adott arra, hogy a vonásait dicsérgessék. Ha távol akarta magától tartani őket, hagymás alappal készítette a rántottáját.

Soká állt a tükör előtt, kéthetes szabadság után megy újra vissza, fel kell mérni a különbségeket. Az első hetet odahaza töltötték Linda szüleinél, s ott igazából jobban sikerült lesülnie, mint Spanyolországban. Így sem lett azonban igazán, prospektusszerűen bronzbarna. Nem gond, úgyis mindig azt mondogatták neki, ehhez a szokásához, ehhez a törekeny alkathoz nem illik a túlzott barnaság.

A buszon a szokásos hétfő reggeli fürtelem, sápadt, vértelen arcok, ijedt gyerekábrázatok, előugró könyökök, vizslató férfiszemek. Csípős hideg volt a reggel, itt már semmi nyoma a bágyadt utószezonnak, szeptemberi bárgyúság a levegőben. Az irodában álságos mosolyok, fémes csókok, odavetett üres hízelgések. A főnök röviden üdvözölte, örülök, hogy újra köztünk van, azzal bevonult a saját kis kuckójába. Edina azzal köszöntötte, töviről hegyire hallani akar mindent Spanyolországról, de Linda el sem kezdhetette, mert Edina egy szuszra hadart el mindent az előző két hét történéseiről, aztán tízkor értekezlet, tizenegykor meg már ott várták Lindát az olvasatlan e-mailek hegyei.

Még ebéd előtt csörgött a mobilja. Viktor.
– Szia, csak az van, hogy kicsit később érek haza, mert hívtak a kórházból, hogy okvetlen menjek be ma egy gyors ellenőrzésre, valami új rendelet, és le kell tudniuk, többször kerestek már a múlt héten, és már határidőn túl vagyunk. – Hadarva beszélt, nyilván ő is most szembesült a lemaradásokkal, az e-mailrengeteggel.

– Na jó, de mégis miről van szó?

– Nem mondtak semmi konkrétat, de valami rutin apróságról lehet szó, nem hiszem, hogy nagyon elhúzódhat.

– Rendben, azért majd szólj, mikorra várhatlak.

– Amint vége, rohanok haza.

Azzal elnémult.

Pokoli nap volt, Linda égő szemekkel ért haza, a lépcsőház üresen kongott, Linda ledőlt egy kicsit a nappaliban, fél hétkor riadt fel. Csend, mozdulatlanság. Hosszan nyújtózott, görcsbe rándult kissé a nyaka, percekgig körözött a fejével, majd nagy nyugósen nekilátott kipakolni. Közben körülnézett a hűtőben, mártást keresett, vizet tett fel forni, spagetti ma estére épp jó lesz.

Fél nyolcra mindennel végzett, megállt az üres nappali közepén, kissé tanácstalanul. Elszokott ettől a csendtől, az elmúlt két hét tele volt zsongással. Megterített, bort, poharakat készített elő, a spagettiszósz mindjárt kihűl. Üldögélt a konyhában, cédék között matatott, nem talált semmit, mindjárt nyolc, a telefon néma. Nyolc után hívta Viktort. Hosszan ki-csengett, semmi válasz. Azonnal újránhívta. Semmi. Villájával a spagettiben turkált, majd fél kilenc körül elpakolta a tányérokat, a poharakat, a bort, és leheveredett a nappaliban, kezében a mobillal. Kilenc körül már kiszáradt a szája, és nagyokat nyeltesett. Megfogta a tévé távirányítóját, tartogatta, letette. A hálószobaablakhoz ment, soká bámult kifelé, az utcára. Fél tíz körül nagy zúgással érkezett egy kocsi, régi roszkatag BMW, a szomszéd Norbi szállt ki belőle, majd tántorogva indult a bejárat felé. Jól hallotta a dübörgő lépteit, a harákoló köhögését. Keserű nyál gyülemlett fel a szájában, a konyhába ment, csapvizet töltött, és megivott két pohárral.

Viktor továbbra sem vette. Oké, máskor is volt már ilyesmi, beugrott valakihez, és elfelejtett szólni. Bár ma fáradt lehet, és Linda érezte, hogy ő is vele akar lenni, senki más-sal, vele, kettesben, nyugalomban. Akkor mégis mi van? Mi lehet most sürgősebb? Rös-tellte bármelyik barátját zaklatni, nem kell Viktorból papucsot faragni. Á, túl nagy ügyet csinál az egészből. Sok volt ez az egész, az utazás, a visszatérés, az első nap odabent: kiké-szült kissé. Lefekszik pihenni, Viktor majdcsak megjön.

Mégis: feltárcsázta az anyját, valakinek el akarta mondani. Kicsengett, semmi válasz. Ez kiábrándította. Gyorsan lezuhanyozott, és befeküdt az ágyba. Zaklatottan aludt, sokszor felriadt, s aztán mindannyiszor mintha súlyos kalapáccsal vágták volna tarkón, viszahanyatlott a párnák közé.

Reggel hat körül döbbenetesen tért magához: üres volt mellette az ágy. Minden úgy állt, ahogy este hagyta. Kisebb pánikrohamot kapott, kirohant a nappaliba, az előszobába. Viktor nem járt idehaza. A cipők úgy sorakoztak a helyükön, mint este. A fürdőszobában minden a helyén. Az egész ház csendes, csak a felső emeletről, Szórádéktól szűrődött át némi tompa zaj.

Rohant a mobilért, de alig kezdett tárcsázni, lemerült az akku. Hova tette a töltőt? A fiókba dobta kipakolásakor, na de melyikbe. Feltúrt mindent, mire megtalálta. Gyorsan hívta Viktort. Nem elérhető. Kikapcsolta a telefonját. Hidegség omlott szét Lindában. Soká ült az ágya szélén, idegesen töprengve. Hazament a szüleihez. Hívták, sürgősen. Valaki rosszul lett, be kellett vele menni a kórházba. Elhívta valaki magához egy pohár whiskyre, talán Misi, ő szokott ilyesmiket kitalálni, berúgtak, és most lemerült a telefonja. Meg lehet bocsátani, rendben. Annyi munkája gyűlt össze, hogy éjjelig dolgozott, és végül bent maradt aludni az irodában. Erre is volt már példa. Nyugalom. Hamarosan jelentkezik. Bemegy az irodába, hacsak nem volt odabent végig, és a vonaláról hívni fog. Perceken belül.

Mechanikusan készülődött, a gőzölgő rántotta fölött ülve találta magát a konyhaasztalnál. Fogta a villát a kezében, és turkált a tojásban, de nem bírta a szájához emelni egyetlen falatot sem. Ma nem állt olyan hosszan a tükör előtt. Időben elindult a buszra.

Az irodában senki nem vett észre semmit. A munka elterelte némileg a figyelmét, most indult be igazán az ipar, személycserék vártak rájuk, a személyzetin igazi pezsgés kezdődött. Linda percenként a mobiljára pillantott, félóránként próbálta hívni Viktort. Nem volt elérhető.

Egész testében összerezett, amikor úgy tizenegy körül a telefon duruzsolni kezdett. Már látta Viktor nevét a kijelzőn. Fogta a mobilt, kisietett a folyosóra. Zöld gomb.

Az anyja.

– Halló.

– Szia Linda, jól vagy? – A háttérben zajok, a televízió harsogása, és valami felismerhetetlen zakatolás.

– Tegnap kerestelek, anya. Tegnap este.

– Igen, láttam – mondta az anyja szigorúan. – Ezért hívlak most. Linda, ezerszer megmondtam, hogy ne hívj, mikor Az igazág bajnoka megy! Megmondtam, ugye?! Legalább ezerszer!

Szünet. Linda torka összeszorult.

– Bocs. Elfelejtettem.

– Egyébként meg arra számítottam, hogy felhívsz, ha hazaértetek. Mikor értetek haza?

– Vasárnap este. Akkor már nem akartalak zavarni. Tegnap már jöttem munkába, este pakoltam ki, azért hívtalak akkor.

– Vasárnap este igazán felhívhattál volna. Hogy épségben megérkeztetek. Azt sem tudtam, hazaértetek-e.

– Tudtad, hogy mikor érkezünk. És hívtalak tegnap este.

– Az igazság bajnoka alatt!

– Mert el akartam mondani, hogy mi történt, hogy Viktor...

– Hogy mondd? Miért, történt valami? Viktorral történt valami? Mondjad már, Linda, ugye nincs semmi baj? – Az anyja követelőző volt, Linda érezte, még jobban remegni fog a hangja. – Valami történt a nyaralás alatt?

– Nem, a nyaralás alatt minden a legnagyobb rendben volt. De Viktor tegnap nem jött haza.

– Hogyhogy nem jött haza? Honnan?

– A munkahelyéről. Reggel elment, és este hiába vártam. Nem vette fel a telefonját. Most meg ki van kapcsolva. Nem jelentkezik, nem tudom, mi van vele.

– Ezt hogy érted? Hogyhogy nem tudod? Hova mehetett? Csak mondott valamit. Linda, csak nem vesztetek össze?

– Nem veszünk össze. Nem mondott semmit. Egyszerűen nem jött haza, és nem tudom elérni.

– Másik nővel van.

– Anya... – Lindának komoly fizikai erőfeszítésébe került, hogy türtőztesse magát. – Szó sincs semmi ilyesmiről. Egészen biztos.

– Akkor? Valaminek csak lennie kell. Mikor beszéltek utoljára?

– Tegnap. Egyszer felhívott, tegnap délelőtt. Hogy munka után még beugrik a kórházba, valami sürgős ügyben, keresték, valami új rendelet vagy mi, bürokratikus dolog.

– Ez volt az utolsó? A kórházba? Melyikbe?

– Mit tudom én, nem kérdeztem, nem mondta konkrétan, hát gondolom, a Z. utcai egyetemi kórházba, oda járunk, ott van Glavács doktor is, tudod.

– Hogyhogy nem mondta? Nem mondta, miért kell bemennie? Hogy mit akarnak tőle? – Még mindig követelődzik, még mindig számonkérően beszél.

– Azt mondta, vele sem közölték.

– És a kórházat már hívtad? Glavács doktort már kerested?

– Nem, dehogy, eszembe sem jutott, nem hiszem, hogy...

– Linda, ne légy már ilyen tehetetlen, Viktor azt mondta, be kell mennie a kórházba, s utána eltűnt, hát miért nem a kórházat hívod először, az istenért, miért nem gondolkodsz kicsit?!

– Nem jutott eszembe, érted, egyszerűen összezavarodtam! – Csak utólag vette észre, mennyire felemelte a hangját.

– Most jut eszembe – mondta az anyja halkabban. – A tegnap esti tévéhíradóban mutattak egy balesetet. A D2-esen, N. felé, három autó ütközött össze.

– Most meg miről... – szörcsögte Linda.

– Kislányom, nyugodj meg, jó, hívd fel a kórházat, beszélj Glavács doktorral, és utána szólj nekem is, rendben? Minél hamarabb, jó? Amint letették, telefonálj.

– Szia, anya. – Piros gomb.

A folyosón sietősen lépkedő kolléganők, sanda oldalpillantások, kutakodó tekintetek. Linda megdörzsölte a szemét, milyen vörös lehet. Kifutott a vér az arcából, kicserepesegett az ajka. Kiment a mosdóba, percekig ült a lehajtott vécedeszán, üres fejjel, a mobilt szorongatva.

A kórházban kedvesek voltak, de nem mondtak semmit. A portán nem értették, mit akar. Azt javasolták, jöjjön be személyesen érdeklődni. Glavács doktor is a telefonhoz jött, nem értette, mit óhajt. Kedves volt, igazi doktorbácsis, nyugtatgatta Lindát, és ígérte, utána kérdez, miféle új rendeletről lehet szó.

Dolgozni kellett. Csak mechanikusan, nincs más megoldás. Utána üzletbe menni, caplatni a hideg utcán, az égen nincsenek felhők, mégis szürke. Ma este gyümölcssalátát készít, az jól fog esni. Viktor is szereti. Gondterhelt lesz, ha hazajön, valami könnyűre lesz szüksége. És simogatásra, ölelésre.

A lépcsőház előtt ott állt Szórád bácsi, mintha ügyeletes lenne. Megint félretaposott papucsában, bárgyú vigyorral. Mintha csak Lindára várt volna, messziről készülődött, hogy megszólíthassa.

– Mi jót vásárolt, kedves szomszédasszony? Mikor jöhetnek vacsorára? – Linda köszönt, kipréselt magából egy mosolyt, elhatározta, most ennyivel megússza. De Szórád bácsi folytatta, most már szigorúbban. – Ugye nem felejtették el? Péntek délután közös takarítás a ház körül. Várom a kedves férjét is. Mikorra is ér haza? Mindegy, soká idekint leszünk. Hozzanak kesztyűt, nekünk lesznek kerti szerszámaink. És ugye nem feledkeztek el a lakógyűlésről? Mondta a férjének? Mindketten jöjjenek. Legyünk minél többen!

– Nem felejtették el – mondta Linda, és ment tovább, nyitotta a kaput. – Vizontlátásra.

– Még majd beszólok. Ha az időpontot véglegesítettük. Szombat reggel vagy délelőtt, egyelőre csak ennyit tudunk. Maguknak az megfelel, ugye? Még majd beszólok, addig beszélj meg a férjével. Ő még nincs otthon, ugye? Későig húzza szegény. Mikor ér haza?

– Nem tudom – mondta Linda, már az ajtóból. – Viszlát.

– Na és milyen volt a nyaralás? Olyan szépen lesült, mint egy igazi spanyol donna. Jól érezték magukat?

– Köszönjük, igen. – Linda becsapta maga mögött az ajtót.

Másnap újra hívta a kórházat. Nem mondtak neki semmit, megint arra kérték, jöjjön be személyesen. Glavács doktort nem tudta elérni. Csak háromig rendelt. A magánszámát meg tudná adni esetleg. Sajnos nem. Próbálja holnap. Az anyja megint lehordta. Hogy-hogy még nem mentél be? Rájuk kell törni az ajtót. Dörömbölni kell, ütni az asztalt. Az autóbaleset kilőve, bemondták, hogy egyik áldozat sem volt helybeli. Viktor nem lehet máshol, csak odabent a kórházban.

Munka után egyenesen odament. Jókora gombóccal a torkában kérdezte meg a portán, idebent van-e Weisz Viktor.

– Szabad a nevét? – kérdezte a fiatal, rövid hajú, kedves arcú lány.

– Weisz Linda. A felesége vagyok. Néhány napja azt mondta, bejön ide a kórházba, valami rutin kivizsgálásra, mert keresték, azóta semmi hírt sem kaptam felőle.

A lány kissé értetlenül hallgatta végig. – Egy pillanat. – Percekig keresgélt a gépében, majd telefonálgatni kezdett. – Weisz Viktor. Igen, a felesége keresi. Állítólag ide hozták.

– Nem hozták, ő maga jött – mondta Linda. – Az új rendelet miatt...

– Várj egy kicsit – fogta be a kagyló beszélőjét a lány. – Miféle rendelet?

– Csak ennyit mondott, hogy egy új rendelet miatt kell bejönnie egy gyors kivizsgálásra. Hétfő délelőtt hívtak.

– Hétfőn jött be – mondta a lány újra a kagylóba, majd Linda felé: – Tizedikén?

Linda bólintott. Bár már ebben sem volt teljesen biztos. Azt sem nagyon tudta, ma milyen nap van.

– A felesége azt mondja, valami rendelet kapcsán hívták be egy kivizsgálásra. Aha. Azt nem tudom. Volt valami panasza?

– Nem – csóválta a fejét Linda. – Semmi.

– Azt mondja, nem. Oké. Kösz, pá. – Letette a kagylót. Újabb hívás, újabb kérdések. Linda izzadt, a lába ólomsúlyúvá vált. Mintha már napok óta itt álldogálna. A lány végül letette a kagylót. – Kis türelmét kérem. A kollégáim hamarosan jelentkeznek. Addig, kérem, foglaljon helyet odakint. Kiszólok.

Nyugalom volt a kórházban, jött-ment egy-két mentős, ápolók, de beteggel eggyel sem találkozott, míg odakint ücsörgött a folyosón. Igyekezett nem gondolni semmire, nem belegondolni, mi minden zajlik a háta mögött, a fanyar szagú szobák mélyén, a ridegfehér ajtók mögött. Már esteledett, a lány nem szólt ki, Linda annyira elfáradt, alig bírta felállni.

– Kérem. Én már negyed hattól idekint várok, tud nekem valamit...

– Elnézését kérem – mondta a lány. – Egyelőre nem tudok semmit mondani. Szerintem a legjobb lenne, ha holnap újra befáradna. Ha tud, mindjárt reggel jöjjön.

– Nem értem, hogyhogya nem tudják megnézni a nyilvántartásban, hisz...

– Sajnos van némi gubanc, a nyilvántartási rendszerünket nemrég frissítették, és most minden osztály külön vezeti a sajtóját, míg át nem állunk az újra, ráadásul egy ideig még együtt fut a régivel, szóval...

– Csak elektronikus nyilvántartás van?

– Most már lassan két éve – bólintott a lány.

Ahogy kilépett a kórházból, megcsapta az arcát a hűvös őszi szél, és egész testében megborzongott. Ordítani akart, erősen markolta a kezében a mobilját, majd összeroppantotta. Sosem érzett még ilyen dühöt, neki akart volna menni valakinek, kitépni a helyükből a hirdetőoszlopokat, a közlekedési táblákat, felborítani az autókat. És üvöltöni. Állt a járdán, mellette unott arcú emberek áradata, úgy nyíltak szét körülötte, mint a kocsik a járdaszíget körül.

A lépcsőházban belefutott Norbiba, a részeges szomszédba. Norbi bukott zenész volt, állandóan spicces, csapzott hajú, szakadt szerelésben. Kettővel Lindáék fölött laktak a feleségével, egy negyvenes, sárga arcú nővel, aki úgy havonta egyszer leordította Lindát, hogy milyen gondatlanul takarítja a lépcsőházat, mindig minden tele trutyival. Norbi öreg bohém volt, rendszeresen hozott fel lerészegedett fiatal lányokat a lakásukra, nem érdekelt



te, hogy odahaza van a felesége, ilyenkor egész éjszaka ordítottak és csörömpöltek, fellármázva az egész házat.

– Hosszú nap volt? – kérdezte nyájas mosollyal Norbi, elállva Linda útját a lépcsőkön.

– Kissé fáradtnak tűnik. Nem szabadna túlhajtania magát.

– Jó estét – mondta Linda kábán, alig fogta fel a férfi szavait.

– Pedig most voltak nyaralni, ha jól tudom – folytatta Norbi. – De tudom, én is csak lótok-futok, állandóan, felemészti az embert a stressz, a rengeteg meló.

– Igen, lesz szíves... – Norbi még a karját is széttárta, nehogy Linda továbbmehessen, és kinyújtotta az egyik lábát. Kivicsorította hiányos, sötét fogsorát. Linda csak most vette észre a fémkarikát az alsó ajkában.

– Linda, igazán nem akarom feltartani – mondta Norbi bizalmasan, és közelebb lépett.

– De hát olyan ritkán találkozunk. Hát nem? Manapság az emberek csak elfutnak egymás mellett. De mi szomszédok vagyunk. Szívesen látnám magát gyakrabban.

– Bocsánat, tényleg fáradt vagyok – mondta Linda, s nem tudta, hátráljon-e, vagy nyomuljon tovább felfelé.

Norbi végül utat engedett neki. – Megihatnánk valamikor valamit. Vagy tudja mit, elugorhatnánk egyszer vacsorázni. Hogy kicsit elbeszélgessünk.

– Viszontlátásra – mondta Linda, s már csapta is be az ajtót. Bekapott két szem Neurolt, az valamit segített, de elaludni nem tudott tőle.

Reggel a kórházban végre kapott hírt Viktorról. Megtalálták a nevét a nyilvántartásban. Többet viszont nem mondhattak.

– Hogyhogy nem? – fakadt ki Linda. – Azt mondta, minden osztály külön vezeti a nyilvántartást. Melyik osztályon van?

– Igazából semelyiken sem – mondta az előző napi rövid hajú lány.

– Hogyhogy...? Mi az, hogy igazából semelyiken sem? Melyik osztály nyilvántartásában találták meg?

– Az egyébben találtuk meg. Ilyenkor külön szabályok érvényesek. Most többet nem árulhatok el, de ha megadja a telefonszámát...

– Nézze, ezt én nem játszom tovább. Ma csütörtök van. Hétfő óta nem hallottam a férjem felől. Most azonnal látni akarom.

– Én nem tehetek semmit. Továbbítom az ügyét az illetékes főorvos úrhoz, és értesítjük. Kitölti ezt a...

Kitöltötte.

– Azt is mondja meg az illetékes főorvos úrnak, ha holnapig nem kapok hírt, azonnal fellármázom a sajtót, és abban nem lesz semmi köszönet – vetette oda távozóban.

Délután rendkívüli gyengeség fogta el, nem tudott mit kezdeni magával, hazautazott a szüleihez. Az anyja megsimogatta az arcát, de közben némileg gyanakvóan méregette. Babot fejtett éppen. Az anyja mindig nyakig volt valami munkában, nem állt le egy percre sem, mintha a világ menete függött volna az ő nyughatatlanságától. Répát pucolt, tésztát kelesztett, inget vasalt, mindegy. Most diót török, apád kedvenc diós sütijét akarom megcsinálni hétvégére. Most nem érek rá, le kell vágnom odakint a füvet. Megyek, átültetem a virágokat. Végre kipróbálom ezt a receptet, már olyan régóta tervezem.

– Próbálj kicsit lazítani – tolta félre az anyja a babos tálat. – Olyan feszült vagy, hogy majd szétrobbansz, ezt nem lehet, ezt nem folytathatod így. Megteszünk mindent, de kicsit pihened kell. Aludtál valamit a napokban?

– Hétfő óta semmit – mondta Linda, folyamatosan dörzsölgetve a szemét, az arcát. – Úgy érzem, kívül kerültem az időn.

– Uramisten, tényleg rossz rád nézni. A hangod se normális. Pihened kell. Olyan fáradt lehetsz, hogy az nem emberi. Mindjárt összeesel itt nekem. – Anyja felpattant, rugalmasan, mint egy húszéves menyecske, és Linda szobája felé indult. – Megvetem az ágyadat, készítek neked egy finom teát, és lepihensz.



– Hagyjad, anya, nem bírok... – mondta Linda elcsukló hangon. – Várj...

Anyja megtorpant.

– Ma voltam a kórházban. Viktor odabent van. De nem mondtak semmi mást. Valamit titkolnak. Az az érzésem...

– Ott van? – kérdezte az anyja felvillanyozódva. – Ott van tényleg? Látod, ez végre valami! De hogyhogy... na és máshonnan, semmi hír?

– Beszéltem mindenkivel, a szülei... de hát tudod, az apját sose érdekelte, nála feleslegesen próbálkoznék. Az anyja meg olyan tehetetlen. Ő is csak sopánkodik, de nem tud semmit. A munkahelyén szintén semmi. Minden közelebbi barátját felhívtam, egyikük sem beszélt vele hétfő óta. Ma megint beszéltem Glavács doktorral, azt mondta, egyelőre nem sikerült kiderítenie semmit arról az új rendeletről. Holnap találkozom Rebekával, ő az egyik volt évfolyamtársam felesége, az egyetlen orvos ismerősöm, megkérdezem tőle, mit tehetek.

– A lényeg, hogy erős maradj, kislányom – mondta az anyja, és mellé lépett, megsimogatta a hátát.

– Nem tudok, nem tudom, mi ez – hebegte Linda.

– Megoldjuk – mondta az anyja, odébb lépve. Megint kissé gyanakvóan nézett rá. – Bármi fog is kiderülni... Szóval készülj fel mindenre. Minden eshetőségre.

– Ezt meg hogy érted?

– Én csak mondom. Csak nem akarom, hogy bármi is váratlanul érjen. Tudod, még minden lehet. Lehet, hogy Viktor egyszer csak felhív. Nem zárhatsz ki semmit. Nem zárhatod ki, hogy nem tudta a szemedbe mondani.

– Hogy nem tudta a szemembe mondani?... – mondta Linda, most már halkán sírva.

– Nem lehetsz ennyire naiv, Linda, annál jobban fog fájni. Ne hagyd el magad, csak ezt akarom. – Az anyja úgy állt ott, mint egy fenséges jósnő. Hidegek voltak a szavai, mint a szegek. – Megyek, elkészítem az ágyadat. A szobában majd megnyugszol.

Este nyolc körül állított be az apja. Linda pizsamában kóválygott a házban, nyugtatót keresve, mikor egymásba ütköztek. Az apja tekintete fátyolos volt, a szája sarkába homályos mosoly ült, mikor megpillantotta Lindát.

– Szia – mondta neki –, jól megvagy?

Linda alaposan szemügyre vette, mintha egy idegen toppant volna eléje itt a szülői ház félhomályos folyosóján.

– Szia, apa, hát persze – mondta végül alig hallhatóan.

Az apja még talán mondott valamit, de nem volt jelentősége. Arról beszélhetett, mi volt az iskolában. Ez már nem Lindának szólt. Neki mindig csak ez az egy mondat szólt, szia, jól megvagy? Ezt kérdezte tőle, amikor tizenkilenc évesen elköltözött otthonról, és először hazajött, újdonsült egyetemistaként. Ezt kérdezte tőle, mikor az államvizsgái letétele után hazajött megmutatni magát. Ezt kérdezte tőle, mikor Viktor oldalán hazalátogatott a mézeshetek után. Ő pedig mindig ugyanezt válaszolta, mert az apja nem akarhatott mást hallani. Megvolt a maga baja a kisvárosi iskolában, az örökös háborúzás a helyiekkel, meg persze a feleségével, Linda anyjával. De most vajon tud-e az egész ügyről? S ha igen, mindegy neki? Nem lehetett tudni, eltűnt, mint egy szellem.

Linda másnap a korai busszal ment vissza a városba, az anyjával csak futólag váltott néhány szót, megígérte neki, hogy délelőtt felhívja.

Még reggel hívta Edinát, hogy közölje vele, nem megy be az irodába, kérje meg a főnököt, utólag írhasa majd ki a szabadságát erre a néhány napra.

– Biztos jól vagy, drágám? – kérdezte Edina empátiát mímelve. – Ugye nem történt semmi Viktor és közted? Ugye nem szakítottok? Tudod, egyesek itt már mindenfélét összehordanak. És olyan kialvatlannak tűntél már tegnap is... Én azt hittem, még a szabadság utóhatása, de hát...

Nehéz volt Edinát lerázni. Felhívta Rebekát, az orvos ismerőst, hozzák előre a találkozójukat, és ebédeljenek együtt. Rebeka pontosan érkezett az eldugott kis vendéglőbe. Linda már vagy egy órával korábban ott volt. Mindketten görögsalátát rendeltek, Linda alig a negyedét ette meg.

– És te biztos jól vagy? – kérdezte Rebeka aggódva. – Eszel rendesen? Elég folyadékot iszol? Tudsz pihenni? Nagyon elgyötörtnek tűnsz.

– Miattam ne aggódj – legyintett Linda. – A rendelet. Tudsz róla valamit?

– Attól tartok, itt valami félreértés lehet – mondta Rebeka. – Nem szokványos ez az eljárás, az biztos. Semmiféle új rendeletről nem tudok, amire hivatkozhattak volna, és nincs rá magyarázat, miért nem értesítették a hozzátartozókat. Ha Viktort valóban bent tartják, akkor ahhoz vagy beleegyezését kellett adnia, vagy kényszerkezelés alá vetették, de arról még a bíróságot is értesíteni kell. Nem hogy a hozzátartozókat. Szerintem adminisztratív gubanc van a háttérben, szinte száz százalék. Sajnos az ilyesmi előfordul.

– És mit tehetek?

Rebeka vállat vont. – Nem könnyű. De ajánlom, hogy fogadj ügyvédet. Még bármi kiülhet a dologból. Úgy értem, jogilag biztosítottak kell lennetek.

– Na és ha tényleg beteg? Honnan tudhatom meg?

– Megpróbálok utánakérdezni. Vannak ismerőseim annál a kórháznál. De nem tudok semmit sem ígérni.

– Figyelj, csak azt mondd meg, mennyi.

A jogászokkal nem volt könnyű dolga. Mindenekelőtt a bankba ment be, és kivett egy csomó pénzt. Kissé rémülten néztek rá a piperkőc bankos kisasszonyok, akár egy bankrablóra. Legszívesebben arcul köpte volna őket.

Az első három ügyvéd, akit megkeresett, egyszerűen nem vállalta. Nem mennek bele ilyen ügyekbe, mondták. A negyedik utálatos volt, nem lehetett vele tárgyalni. Aztán még volt néhány, akik hímeztek-hámoztak. Végül akadt egy, aki végre kerek percc elmondta neki, mi a gond.

– Most akkor ki akar felfogadni? – kérdezte a fickó. – Kinek van problémája, a férjének vagy magának?

– A férjemnek – válaszolta rövid tétovázás után Linda.

– Akkor a férjével kell beszélnem.

– Az lehetetlen. Az a problémája ugyanis, hogy elzárták. Lehetetlen őt elérni.

– Akkor hogy tárgyaljak vele? Nézze, ez nekem zavaros. Tehát maga akar felfogadni? Ugye tudja, hogy én nem vagyok magándetektív?

– Igen, én akarom felfogadni. A férjem ügyében. Akit bezártak.

– A kórházba, ugye? Na és mit akar? Pereljük be a kórházat? Milyen indokkal? Ha személyi szabadság korlátozásáról van szó, az büntetőjogi ügy. Volt már a rendőrségen?

– Többször is – mondta Linda. Ezt már másik ügyvéd is ajánlotta neki. – Feljelentést akartam tenni. A rendőrségen és az ügyészségen is. Elutasítottak, mondván, előbb a kórházhoz kell fordulnom, és ott próbálkozni.

– Megtette? Próbálkozott a kórháznál?

– Három napja mást sem teszek, doktor úr! Nem adnak ki semmilyen információt, egyszerűen nem mondanak semmit!

– Ez így nagyon zavaros – mondta az ügyvéd. Kétkedett benne. A szavahihetőségében. Az épeszűségében. Érezni lehetett, ahogy szépen kihátrál. – Őszintén szólva nem tudom, mit tehetnénk. Ha a rendőrség elutasította, egyedül a kórháznál lehet tovább próbálkozni. Nem látok más lehetőséget. Ahhoz viszont nincs szüksége ügyvédre.

Két szem Neurol, kis pihenés, nyugodjunk meg.

– Addig nem megyek innen egy tapodtat sem, amíg nem beszélhetek az igazgatóval! – Most másik lányka volt a portán, szőke, huszonegynéhány éves, üres arcú.

– Az igazgató úr külföldön tartózkodik egy konferencián – válaszolta a lány.

– Mikor érkezik vissza?

– Leghamarabb október végén. Ausztráliában van, és onnan még néhány hétre Új-Zélandra utazik.

– És nincs helyettese?

– De van, Szellő doktor úr.

– Akkor vele akarok beszélni. Most azonnal. Kérem szóljon neki.

– Ilyenkor nem fogad látogatókat. De értesíteni fogom.

Linda benyúlt a táskájába. Gondosan szétporciózta az összegeket, és elrendezte a borítékokat, a legvékonyabbtól a legvastagabbig. Kivett egy vékonyabbat és egy vastagabbat, és a pultra csapta őket.

– Nézze, ez nagyon fontos. Ez a magáé, ezt pedig juttassa el kérem Szellő doktor úrhoz. És közölje vele, hogy nagyon sürgős.

A lány rá sem nézett a borítékokra. – Hagyjon békén ezzel. Nem fogadok el semmit. Mondtam, hogy nem fogad ilyenkor.

– Nekem jó úgy is, ha maga nem kéri, de ezt juttassa el Szellő doktor úrhoz! Érti? Különben felfogatok itt mindent, felfogatom ezt a maguk átkozott kóceráját!

Este elővette a fényképezőgépet, és bejátszotta a laptopba a spanyolországi képeket. Végig Viktort fürkészte, nem vesz-e észre rajta valamit, bármit, ami szokatlan lenne, amit nem szúrt ki, mert annyit voltak együtt, hogy nem tűnt fel neki a fokozatos változás. Régi képeket keresett elő, összehasonlítgatta őket, nézte, nem fogyott-e le, nem fedez-e fel rajta bármiféle elváltozást. Talán a nyaka, mintha megvastagodott volna némileg. Daganat lenne a nyakában? Vagy valami egzotikus betegséget hurcolt volna haza magával? Ezredszer is átnézett minden netes portált, minden fórumot, az összes mediterrán betegségekről. De úgysis mindegy. Nem tud semmit Viktorról. Nem juthat semmire.

Nem feküdt a hitvesi ágyba, a nappaliban éjszakázott a kanapén, télies hideg lett, de még nem fűtöttek a házban, három pokrócot húzott magára, de csak vacogott, majd kővé fagyott reggelre.

Rebeka most kissé kelletlenebb volt. Azt mondta, utánakérdezett, csakugyan kiadtak egy új minisztériumi útmutatást, járványkezelési eljárásokról. Csakhogy ez nem nyilvános dokumentum, nem jogszabály, hanem belső utasítás, és nem férhet hozzá bárki. Linda szinte csak erre várt, és már húzta is elő a borítékokat a táskájából. Rebeka először húzódozott, de végül megadta magát.

– De tudod ugye, hogy ez sem garancia semmire? – kérdezte, s Linda hevesen bólogatott.

– Tudom, de nem érdekel.

A kórházban továbbra sem fogadta senki, már Glavács doktor sem állt vele szóba. Naponta többször is berohant, fenyegetőzött, sopánkodott, kenőpénzt osztogatott boldog-boldogtalannak, sorra töltögette ki az űrlapokat, de semmi változás. A kórházban alig volt mozgás, mintha megszüntetni készülnének az egész intézményt. Linda tömte magába a Neurolt, amit még hónapokkal korábban írtak ki neki álmatlanság ellen, fáradhatatlannul rótt a köröket, és félóránként hívta Viktor számát.

– Szomszédasszony – szólt rá a lépcsőházban Szórád bácsi. Péntek este volt, Linda hazajött végre, ilyenkor már nem volt értelme semmiféle további hajszásnak. – Ugye nem felejtették el?

Linda egy pillanatra megtorpant. Hirtelen nem tudta, miről van szó. Mit akar tőle ez a töpörödött lépcsőházi patkány? Szórád bácsi előlépett az egyik sarok félhomályából.

– Holnap délelőtt. Fél tízkor találkozunk a pincében. Komoly ügyeket kell megbeszelnünk. A lakóközösségünk jövőjét. Eljönnek, ugye? Eljön a férje is? Nos?

Eszelősen nézett, hideg zavarodottság volt a szemében. Nem moccant, ahogy Linda sem, álltak egymással szemben.

– Vártuk magukat ma délután. Tudja, ma volt a közös takarítás. Nem jöttek. Mindenki itt volt a házból. Tényleg majdnem mindenki. Csak maguk hiányoztak. Vártuk magukat. Most fejeztük be, nemrég. Mért nem jöttek?

Linda felhorkant, de képtelen volt megszólalni. Úgy érezte, egyetlen lépést sem bír tenni. Végül mégis rászánta magát, de mielőtt elindulhatott volna, az öreg még egyszer rászólt.

– A férjét nem láttam napok óta – mondta már-már fenyegetően. – Ugye minden rendben maguknál, szomszédasszony? Hol van a férje?





– Nem tudom, hol van! – fakadt ki Linda, beleordítva az öreg képébe, és megismételte: – Nem tudom, hol van a férjem! – Zengett a lépcsőház a kiáltásától, mintha az öreg Szórád bácsi is megtántorodott volna. Linda zihálva hagyta ott, beveretett a lakásába, és gondosan magára zárta az ajtót.

– Már nem segít a nyugtató, tudja – mondta az elegánsan öltözött, fiatal férfinak, akivel másnap együtt vacsorá-

zott. – Egyetlen dolog segítene: ha legalább beszélhetnék vele. Ma szombat van. Hétfőn láttam utoljára. És sok bajom van, tudja, nagyon sok.

– Sok mindenkinek beszélt a dologról? – kérdezte a fickó. Vodkázott, pedig kocsi volt, ő hozta ide Lindát, odabent talákoztak a városközpontban, a banknál, miután Linda megint kivett egy kötegni pénzt.

– Már nem is tudom. De maga a negyedik újságíró. Az előző három nem mutatott érdeklődést. Mindig ez van. Elutasítanak. Elküldenek. Nem vállalják. Mintha valami piszkos ügy lenne az egész mögött. De én nem tudok utánajárni.

– Nyugodjon meg. Sok hasonló esetet felgöngyölítettem már. Tíz éve vagyok a pályán. – Kiitta a vodkáját. Tíz év, az nem tűnik olyan soknak. Nyápic alak, és még csak különösebben intelligens benyomást sem kelt. Elegáns, az igaz, de sokkal inkább majom. – Azt is mondhatnám, ez a szakterületem.

– Mit tud tenni? – kérdezte mohón Linda. – Tudja, már annyi mindenkit felkerestem... A maga lapja...

– Az én lapom olvasóit érdekelni fogja a maga története. És a főszerkesztőmet is. Mindenki jól jár – mondta széles vigyorral.

Ragaszkodott hozzá, hogy Linda kiadós vacsorát rendeljen, hiába tiltakozott, megrendeltette vele, nagy szelet húst, rengeteg körettel, Linda evett valamit a köretből, a húst érintetlenül hagyta. Ivott némi fehérbort, de folyamatosan rázta tőle a hideg. Túl sok nyugtatót nyelt le korábban.

– A lényeg, hogy most már maradjon kettőnk között az ügy. Ne avasson be újabb személyeket. Ne forduljon más lapokhoz. Tévékhez pláne ne. Ha azt akarja, hogy jussunk valamire.

Ez igazán alacsony ár. – Természetesen – vágta rá Linda.

A fickó végzett a steakjével, gondosan megtörölgette a száját, majd bizalmasan előredőlt ültében. – Mi tagadás, örülök, hogy hozzám fordult. Ritkán van alkalma az embernek ilyen csinos teremtéseknek a segítségére lenni.

Linda lesütötte a szemét, köszörülgette a torkát. Megragadta a kezításkája szarát, olyan erősen markolta meg, hogy a körmét a tenyerébe mélyesztette.

– Ugye nincs semmi programja ma estére? – kérdezte a fickó, még jobban előredőlt, és mélyen Linda szemébe nézett. Nyújtotta előre a kezét, Linda felé. Rángott kissé az arca, az orrcimpái hevesen remegtek. Linda felpattant, egyetlen szó nélkül, majdnem felrúgta a székét, és kirohant. Futott, egy teljes megállónyt, de így is elszalasztotta a buszt. Gyalog indult tovább, bár majd leszakadt a lába, és sírás fojtogatta, és rémülten pillantgatott maga köré, a táskája dugig volt készpénzzel.

Már fogalma sem volt, merre téblábol, azt hitte, sosem talál haza, mikor egyszer csak a házuknál lyukadt ki. Éjfél elmúlt, alig állt a lábán, lemoshatatlanul piszkosnak érezte magát. Percekig matatott a táskájában a kulcs után, végül kinyílt a kapu, Norbi jelent meg előtte, teljesen részegen, és mindjárt átkarolta, tapogatni kezdte, alig bírta magát kihámozni a karjai közül.

– Linda, annyira örülök, hogy látlak! Hát szórakozni voltál? Nagyon helyes, egy ilyen bombázó, mint te, szórakozzon, ne csak állandóan idehaza ücsörögjön az unalmas férjecskeje mellett, nem?

Újra utána ugrott, már be, a lépcsőházba, Linda sikoltott, és ellökte magától, de Norbi nem engedte, a fenekét simogatta, a melléhez nyúlált.

– Gyere velem, korán van még, fiatal az éjszaka, most kezdődik csak az igazi buli, gyere, ha jól akarod magad érezni, nem bánod meg!

Lépcsőről lépcsőre vonszolta fel magát, Norbi tapadt rá, bár már benne sem volt sok erő, de arra még épp elég, hogy Lindát megbéklyózza. Linda nyögött, fújtatott, Norbi arcára tapasztotta a tenyerét, úgy tolta el magától, már nem hitte el az egészet, és Norbi csak röhögött, és lihegte rá a szeszbüzt. Mikor már látta, hogy mindegy, Linda ajtajához érték, elengedte.

– Itt van ez, látod – lihegte Norbi, és a kezébe nyomott egy névjegykártyát –, ez az én kocsmám, itt zenélek, tudod, gyere el hozzánk, minden este itt vagyok, bulizunk egy jót, rendben? Várni foglak.

Mikor Linda nyitni akarta az ajtót, Norbi megint odalépett, lefogta a kezét, dulakodni kezdtek, s Linda minden erejét összeszedve, ellökte, át a lépcsőforduló túlsó végébe. Kinyitotta az ajtót, besurrant. Háromszor ellenőrizte, jól bezárta-e, és hosszú percekig a kémlelőnél állt.

Eszelősen járkált a lakásban. A konyhába ment, elővette a legnagyobb konyhakést, és kikészítette az asztalra. Egymás után háromszor hívta Viktort. Nem elérhető. Nem elérhető. Nem elérhető. A hálószobába ment, meztelenre vetkőzött, végignézte magát tetőtől talpig, csenevésznek látta a testét, jelentéktelennek. Hirtelen az ablakhoz lépett, nem volt leengedve a redőny, odalent erősen világított az utcai lámpa, s megpillantott egy alakot egyenesen az ablak alatt. Norbi. Odalent állt, kissé megrogyva, de szilárdan, és felfelé bámult, az ablaka felé. A redőny nagyot csattanva zuhant le, és Linda a sötétben szűkülve állt tovább az ablak előtt.

Vasárnap reggel tizenegykor megszólalt a csengő. Linda fáradt volt, de a fáradságnál már több volt benne a düh. Nem Norbi állt az ajtó előtt, pedig most szívesen megütötte volna. Meg akart volna vele verekedni.

Szórád bácsi állt a küszöb előtt, vérekes szemmel, elszántan, kész mondókával, a szokásosnál jobban beborozva. Mikor megpillantotta Lindát, beleszorult a szó. Némán álltak egymással szemben.

– A haja – mondta végül az öreg, Lindára mutatva, hülyén mosolyogva. – Új hajszín?

Linda értetlenül bámult rá. – Mit akar?

– Semmit – mondta az öreg, és hátrálni kezdett. – Nem rossz, kell néha. Nem voltak tegnap. Még jövök.

Linda azonnal a fürdőszobába ment. Egy egész tincse őszült meg látványosan, elfedhetetlenül, kivirítva sötétszőke hajából.

Végül mégis talált egy újságíró, aki kész volt segíteni. Harmincas független nő volt, Zsannettnak hívták, egy félig-meddig feminista laptól. Linda sosem szimpatizált a feministákkal, de ez most teljesen mindegy volt. Hétfőn reggel találkozott először a nővel, aki délutánra már szállította is az első híreket.

– Beszéltem néhány emberrel – mondta a telefonba. – Csak név nélkül nyilatkoztak. És nem mondtak sokat. A férjed állítólag jól van. Elzárták, és vizsgálatokat folytatnak rajta. Több hasonló eset is előfordult már.

– Most akkor mi lesz? – kérdezte Linda, nem tudta, ezeket jó híreknek tarthatja-e.

– Egyelőre semmi, amíg nem tudunk többet, nem rukkolunk elő a hírrel. Még egyszer kérдем, ugye felkészültél mindenre?

– Mostanában mindenki ezt kérdezi tőlem. Azt mondom, jól van. Mért nem beszélhettek vele? Mért nem adnak ki semmi információt?

– Hamarosan újra jelentkezem.

Hétfő délelőtt, egy héttel azután, hogy Viktor eltűnt, Linda kapott egy ajánlott levelet a kórháztól, amelyben közölték vele, Viktort el kellett különíteni, mert egy belső minisztériumi utasítás alapján bizonyos vizsgálatoknak vetik alá. Vagy tízszer egymás után elolvasta a levelet. Felhívta az ügyintéző számát, de nem vette fel senki. Kiszáratva felharsant a mobilja, a kórháztól keresték. Semmi ok az aggodalomra, mondták, a férje idebent van. Nem, nem láthatja. Nem tudni, meddig. Nem adhatnak ki információt az egészségi állapotáról. Kérdezett volna még, de letették. Három szem Neurol. Rejtett szám volt, nem tudta visszahívni. Délután találkozott Rebekával. Nem tudta megszerezni a minisztériu-

mi utasítást. Mindenhol próbálkozott, minisztériumi jó ismerőseinél is. Linda fordult-e már a minisztériumhoz? Számtalanszor. De ma nekilát, és levelet ír a miniszternek. A miniszterelnöknek. A köztársasági elnöknek.

Mit lehet még tenni? Hogy vegye fel a kapcsolatot a többiekkel? Akik szintén egyedül maradtak? Akiknek szintén elraboltak valakijüket? Nem lehet tudni, kik ők, hol vannak, mit csinálnak. Adjon fel újsághirdetéseket? Nevetségés, nem vezetne sehova. Meg kell őriznem az ép eszemet, nem csúszhatok át semmiféle örületbe.

Újra rendesen enni kezdett. Kedden fodrászhoz ment, befesttette és megigazította a haját. Zsanett rendszeresen hívta, már közel vannak valami kézzelfogható eredményhez.

– Rátaláltál-e valakire, valaki konkrétan, aki ugyanebben a cipőben jár? – kérdezte Linda.

– Egyelőre csak annyit tudok, hogy mások is vannak. Nem tudom, mennyien, nem tudom, hol, nem tudom, kik. De azt hiszem, már ez is előrelépés.

Munkába még nem ment. Szerdán a főnöke érdeklődött nála, mi a helyzet. Komolyan aggódik, mondta. Jól van-e Linda, nincs-e egészségügyi problémája. Tud-e valahogy, bár-hogy segíteni. Esetleg anyagilag. Félre a kerteléssel. Linda nem értette. A főnöke volt a leginkább távolságtartó figura, akit ismert. Megköszönte, elhárította. Segítenek neki már elegendően.

Már nem olvasott netes fórumokat, tévét nézett, és könyvekbe temetkezett. Nem nagyon ment. Pizsát rendelt, de két szeletnél tovább sosem jutott. Sokat takarított, azt lehetett üres fejjel csinálni.

– Mért nem jössz haza? – kérdezte az anyja a telefonban. – Megzavarodsz ott a lakásban egyedül. Mért nem mész legalább emberek közé.

– Egész nap emberek között vagyok, anya.

– Na persze, a kórházban, a portásokkal veszekedsz. Fáradt a hangod, még mindig ugyanolyan fáradt.

– Nem, már tényleg sokkal többet alszom.

– Remélem is. Majd megedződsz. Linda, figyelj. Emlékszel a Robira, ugye?

– Nem tudom. Miféle Robira?

– Itt laktak az utcában, Szitásék, emlékszel? Olyan jóban voltatok a fiúval gyerekkorokban. Nemrég visszaköltöztek. Tudod, megtartották a házat végig, míg nem laktak itt, de most visszajöttek. És most Robi is itt lakik, a szüleinél. Nemrég vált el. A felesége egy igazi fúria volt. Robi informatikus.

– Értem. És miért mondod ezt most el?

– Megadtam neki a számodat. Azt mondta, valamikor majd felhív. Örült neki.

– Mi van?! – Linda majdnem elhajtotta a telefont. – Ugye ezt nem gondolod komolyan?! Ugye nem gondolod komolyan, hogy kerítőt játszol?! Mi ütött beléd?!

– Nyugodj már meg! Gondoskodnom kell rólad. Téged elhagytak, Linda, mikor fogod már fel?!

Piros gomb.

A hét második felében Zsanett hívásai elmaradoztak. Linda már nem járt be a kórházba. Otthon hevert, legyűrte a fáradtság. Talán munkába kellene menni. Talán megfogadni a barátok tanácsát, és pszichológushoz. Legalább az álmokon segítenének. Minden éjjel elveszti Viktort. De ha tényleg így van? Hogy lehetne ezen segíteni, amíg ez a valóság? Telefonszámok tucatjai voltak előtte kis cetliken, jósok, médiumok, magánnyomozók, minden elképzelhető. Unta. Viktort akarta.

Péntek délelőtt végül felhívta őt Viktor. Nem a saját számáról, idegen számról. Először csak nyögdecslést hallott, szuszogást.

– Linda.

– Viktor! Viktor! Viktor! Te vagy az! Viktor, mi van veled?! Viktor?!

Viktor talán mondott valamit közben, nem hallhatta, zokogott, bőgött bele a telefonba, szipogott, s mire sikerült elcsendesednie, a fáradt, fátyolos hang is majdnem teljesen elhallgatott. Mintha valahonnan nagyon távolról szólt volna.

– Jól vagyok, Linda. Idebent vagyok. Boldog vagyok itt.



Azzal elnémult. Linda a lakásban járkált fel-alá, két kezében tartva a mobilt, egyre csak Viktor nevét hüppögve, egyre inkább belerészegetve a hallottakba.

Boldog! Csakugyan ezt mondta? Boldog?! Ezt mondta volna? Boldog, odabent van, és boldog? Jól értettem?! Nem mondhatott ilyet, egyszerűen lehetetlen, nem mondhatott semmi ilyesmit!

Délután Zsanett a szokott helyen várta.

– Nincsenek jó híreim – közölte üdvözlésképp. – Le kell állnom a témával. Zsákutcába jutottunk. Több informátoromról kiderült, hogy kamuztak. Csak a pénzért. Megbízhatatlannak bizonyultak. Önellenmondásokat fedeztem fel a nyilatkozataikban. Sajnálom.

– Mi az, hogy sajnálsz? – fakadt ki Linda. – Nem baszhatsz ki velem te is!

– Történt valami?

– Igen, történt, képzeld, az történt, hogy Viktor felhívott, és azt mondta, idebent vagyok és boldog vagyok! Ezt mondta, szó szerint!

Zsanett összeráncolt szemöldökkel nézett rá. Nem hisz nekem. Azt gondolja, bediliztem.

– Ugye azt tudod, hogy sajnós a pénzed elűszott. Mondtam, hogy készülj fel mindenre. Amire rájöttünk, az édeskevés. Ennyi infó nem elég egy ütős riportoz. A főszerkesztőmet nem érdekelné.

Most már Lindát sem érdekelte semmi. Elmondta Edinának. Mindent.

– Karanténba zárták, nem tudom, miért, nem engednek hozzá, nem mondják meg, hol van, nem mondják meg, mi baja. Tudom, hogy nem volt semmi baja, érted? Makkegészséges volt, erős, mint a bivaly.

– Nem volt semmi baja, sosem, de tényleg? – kérdezte Edina, a koktéltját kavargatva. Micsoda szaftos téma lesz ez neki. Linda begolyózott, mert elhagyta a férje, s most azt találta ki, hogy elrabolták a gonosz orvosok.

– Volt egy gyenge asztmája, igen, de tényleg gyenge. Meg rövidlátó, kettes szemüveget hord, ennyi. Enyhe allergia, a nyárfavirágzásra, igen, de semmi igazán komoly. Csak mint bárkinék. De most kezelik, érted?

– Úristen, Linda, szerintem te beteg leszel – mondta Edina.

– Igazad van, jobb, ha hazamegyek, pihennem kell, le kell feküdnöm.

Taxival ment haza, szédülten a bortól, péntek este volt, eső szitált, valahol petárdák robbantak a városban. Linda alig lépett be a lépcsőházba, ott találta Norbit magával szemben.

– Linda. – Mintha józan lett volna, de legalábbis józanabb, mint rendesen. Nyugodt volt a hangja. – Csak szeretnék tőled bocsánatot kérni. A múltkor igazi disznó voltam.

Hát ez az. Nem érdekel. Vagyis... Most meg lehet neki mondani. Hogy az nem kifejezés. Bunkó vadállat voltál, egy utolsó geci. Szállj le rólam egyszer s mindenkorra, ne nézz rám többé és ne szólj hozzám, mintha nem is léteznék. Ehelyett: – Nem történt semmi. Felejtjük el.

És már ment volna. De Norbi a nyomában, szemlátomást tetszett neki a válasz.

– Nem, nem ilyen egyszerű. Én tényleg sajnálom. Azt hiszem, sikerült leírnom magam előtted. Pedig ez csak a pia műve volt. Szeretném, ha tudnád, hogy nem vagyok ilyen igazából.

– Oké, elhiszem, így jó? – fordult felé Linda egy pillanatra. – De most hagyjál, kérlek, fáradt vagyok, be szeretnék menni a lakásomba.

– Tudom, hogy most nehéz neked – mosolygott kajánul Norbi. – Nem tudod, mi van Viktorral, és senki nem segít neked. Ha bármiben tudok segíteni, csak szólj.

– Kösz – mondta Linda, és továbbment. Már a lakás előtt volt, de Norbi még mindig ott állt mögötte.

– Hallottad, mit mondtam? – kérdezte a férfi. Linda egy pillanatra hátrafordult. Norbinak vöröslött a szeme, és egy dagadt ér pulzált a homlokán. – Azt kérdeztem, hallottad?

Linda a táskájában kotorászott. Mintha már a tarkóján érezte volna a férfi lihegését. Pedig még odalent állt, a lépcsőforduló alatt néhány lépéssel. De már ordított rá.

– Válaszolj, hallod! Kérdeztem valamit!

Megindult feléje. Súlyos léptekkel, lassan. Megvan a kulcs, nyílik az ajtó, Linda odabent. Bezárni, kettőre, felső lakat. Nekitámaszkodott, tenyérrel dőlt az ajtónak. Kopogás. Linda megrázkódott.

– Légy szíves, nyisd ki! Hallod? Tudom, hogy hallasz!

Linda az előszoba közepére állt, és forgott körbe-körbe, ez jön tehát, most akkor jön ez a vadbarom, és leteper? Ez a vége, ez a rühes dög fog megerőszkolni? Így lesz? Rendben van ez így, Viktor? Szerinted rendben van ez így? Nem segítesz nekem? Nem rohansz azonnal ide, hogy segíts nekem?

Ütni kezdte az ajtót. – Engedj be, mert megjáród, hallod?

– Takarodj innen, mert hívom a zsarukat! – szolt ki Linda. Na persze, majd pont a zsarukat. Igazi libás szöveg. Ezzel csak jobban felhergeled.

– Hívjál akárkit, baszd meg, nekem mindegy! – Az öklével verte az ajtót, és rugdalta. Két éve vették ezt az ajtót, drága volt, sok mindent ki kell bírnia. De nem vadállatok ellen tervezték. Linda már szinte táncolt a reszketéstől. Irány a konyha. Rutinos mozdulattal nyúlt a gyógyszeres dobozért. Az üvegcsek üresek. Egy üres, kettő üres, a harmadikban három szem. Van egy negyedik is, egy teli üveg Neurol. Megmarkolta, és berohant a fürdőbe. Kulcsra zárta az ajtót, és lerogyott elé.

– Engedj be, te kurva, hallod, azonnal engedj be!

Már teljes erőből dörömbölt, akár egy faltörő kos.

– Menj a picsába, rohadt geci, menj a picsába! – Linda zokogva nyitotta ki az üvegcset, néhány tableta szertegurult, de egy halomnyit beleszórt a tenyerébe.

Norbi már nem hagyta abba. – Nyisd ki, te picca, hallod, nyisd ki! Bemegyek és megbaszlak! Bemegyek és megbaszlak, te bűdös ribanc!

– Húzz az anyád picsájába! Húzz az anyád bűdös picsájába!

Nem bírta megtartani, annyira remegett a keze, szóródtak ki a tabletták a tenyeréből, de összeszedegette őket a földön, zokogva, nyákosan, Viktort szólongatva. Hallotta, amint hatalmas robajjal kitöri az ajtót, óriási dübörgés, mintha itt robbant volna egy petárda a küszöb előtt, és már egész közel ért hozzá a zihálás, a fújtatás. De közben már mindet lenyelte.

Fehér ruhás alak hajolt fölé. Nem, egy angyalnak nincsenek ilyen nagy, kiálló fogai.

– Hall engem?

Érezte az arcán a nyákot, víz vagy vér talán. Csapódást hallott valahol hátul, majd éles fény öntött el mindent, és gumikerekek csikorogtak a padlócsempén.

– Jó kis örültséget csinált, hallja? De most már jó kezekben van. Most már gondját viseljük.

Döndült a nagy zöld ajtó, és megálltak. Egyenesen a fényforrás alá került, majd kiégette a szemét, a fehér ruhás eltűnt, érezte, ahogy magára marad a csupasz falak között. Lehunyta a szemét. Idebent van végre ő is.



Szalay Zoltán (Dunaszerdahely, 1985): író, kritikus. Legutóbbi kötete: *A kormányzó könyvtára* (Kalligram, 2010).